

“ εις μνήμην του

Ο Πρόεδρος του Πανοράματος κ. **Αγγελιδάκης** μου ζήτησε να παω δύο λόγια στο μνημόσυνο που πραγματοποιήσε ο σύλλογος στην μνήμη του **Γιώργου Χριστοδούλου**.

Μετά από σκέψη και από τις φωτογραφίες στην πλατεία που έγιναν τα αποκαλυπτήρια αναμνηστικής πλάκας που μου έδωσε ο **Γιώργος Ιεραπετρίτης** θεώρησα σκόπιμο να δημοσιεύσω τα βασικά σημεία της ομιλίας μου, ως **φόρο τιμής στους ανθρώπους που έχουν προσφέρει στα κοινά**.

Κατά αρχήν θα ήθελα να συγχαρώ τον Πρόεδρο του Πανοράματος και το Διοικητικό Συμβούλιο για την πρωτοβουλία τους να τιμήσουν τον **Γεώργιο Χριστοδούλου**.

Ο **Γιώργος** γεννήθηκε στη Μικρά Ασία και ήλθε στην Ελλάδα σαν πρόσφυγας με τους γονείς του. Έκανε πολλές δουλειές για να επιζήσει: ταξιδιός, θυρωρός και κατά τη διάρκεια του πολέμου διέφυγε στην Μέση Ανατολή όπου πολέμησε με τα συμμαχικά στρατεύματα.

Αγόρασε δύο οικόπεδα στο Πανόραμα και έκτοτε ασχολήθηκε ενεργά μαζί του. Εγώ τον γνώρισα γύρω στα 1972 όταν αγόρασα το δικό μου οικόπεδο.

Μαζί αναλάβαμε τη Διοίκηση του Συλλόγου, εγώ πάντα σαν αντιπρόεδρος αλλά πάντοτε ενεργός. Το προηγούμενο Δ.Σ. από ότι θυμάμαι δεν είχε κάνει σχεδόν τίποτα εκτός από Εθνικούς λόγους χωρίς ουσία. Νομίζω ότι εμείς δώσαμε μία άλλη χροιά στον Σύλλογο: Αρχίσαμε μία συστηματική οργάνωση

του συλλόγου θέτοντας σκοπούς και οράματα, και συστηματική καταγραφή των οικοπέδων με κύριο πρωτεργάτη τον **Γιώργο** και με αμέτρητες ώρες εργασίας στο υποθηκοφυλακείο, τις δημόσιες υπηρεσίες ακόμη και στους δρόμους. Ο σύλλογος απέκτησε οντότητα και ουσία.

Δημιουργήσαμε τότε ένα αξιόλογο αρχείο με σχεδόν όλους τους οικοπεδούχους (τότε τα σπίτια μετριόντουσαν στα δάκτυλα). Τότε δεν υπήρχε καμία υποδομή: δρόμοι, ΟΤΕ, ΔΕΗ, αποχετεύσεις, σχολείο, εκκλησία, πράσινο. Σε όλα αυτά έτρεχε ο **Γιώργος**. Ήταν παράδειγμα εθελοντισμού και προσφοράς.

Το "Πανόραμα" το αγάπησε σαν το σπίτι του, έγινε μέρος της ζωής του. Η εποχή του άφησε σύμπνοια και αγάπη στο Σύλλογο και όραμα για το μέλλον.

Θυμάμαι ένα βράδυ έφερε όλους τους δρόμους σε ένα χάρτη, που ήταν τότε βουνό και αετοφωλιές, και τους έδωσε ονόματα -πολλά από αυτά συμβολικά από τους αγώνες και τις μάχες στη Μέση Ανατολή.

Ο **Γιώργος** ήταν ανιδιοτελής Φτωχός - Άρχοντας και ποτέ δεν δημιούργησε εντάσεις στο Σύλλογο, ήμασταν όλοι ένα και

είχαμε σύμπνοια. Είχε όραμα και έβλεπε το μέλλον καθώς τότε δεν υπήρχαν τάσεις εγωκεντρισμού.

Ήταν εργατικός, με όραμα, ιεραρχημένος, οργανωμένος ακούραστος. Είχε δημιουργήσει αξιόλογο υποδομή για το Σύλλογο. Δεν υπάρχει τίποτα στο Πανόραμα που να μην έχει συμβάλει ο **Γιώργος**: στην Εκκλησία, στα Σχολεία κ.λ.π. Το περίπτερο που πίνουμε το καφεδάκι μας και συναντιόμαστε ήταν ιδέα και πρωτοβουλία δική του.

Έπι' ευκαιρία θα ήθελα να αναφέρω ότι πολλοί άλλοι προσέφεραν για να γίνει το "Πανόραμα" ότι είναι σήμερα. Επιγραμματικά θα αναφέρω μερικούς, όπως: η **Ζωζώ** και ο **Νίκος Χρηστίδης**, ο **Πέτρος Θανόπουλος**, ο **Ιεραπετρίτης**, ο **Στάντζος**, ο **Πέτρος & η Βούλα Τσακωνιάτη**, ο **Σιδηρόπουλος** και, μετέπειτα, ο **Παπαζάνης**, ο **Σωτηρόπουλος**, ο **Κουλιανός** και πολλοί άλλοι που αυτή τη στιγμή μου διαφεύγουν.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι πετύχαμε πολλά στο "Πανόραμα" και οφείλονται κυρίως στη προσφορά και σύμπνοια που είχαμε. Νομίζω λοιπόν ότι πρέπει να στοχεύσουμε να φτάσουμε εκείνα τα επίπεδα σύμπνοιας που είχαμε τότε.

Η μνήμη του ας γίνει παράδειγμα εθελοντισμού, σύμπνοιας, αγάπης, αποτελεσματικότητας.

Ο Θεός ας αναπαύσει τη ψυχή του.

Με Σεβασμό, **Βύρων Τομάζος**

